
Gjennomføreren

INTERVJU

MARTIN HOTVEDT

martin_hotvedt@hotmail.com
Universitetssykehuset Nord-Norge

Kommuneoverlege Ingebjørn Bleidvin har snudd systemirritasjon til milliardinnovasjon. Men selv om han har blitt kalt Kommune-Norges Petter Smart, føler han seg mer som heldige Fetter Anton.

RETURNERTE TIL NORD: Bleidvin var turnuslege på Stokmarknes og stortrivdes både på jobb og ute i naturen. Etter noen år i Bergen returnerte han og familien til nord. Foto: Kristine Lindebø

– Hun kunne jo dødd der og da, ute på gata.

Ingebjørn Bleidvin, kommuneoverlege i Hadsel, sitter på en kafé på Stokmarknes og forteller om øyeblikket som ble starten på en stor livsomveltning for familien.

Den dagen for ti år siden, da kona Heidi falt om på gata med en alvorlig blødning etter behandling for en uteblitt spontanabort. Det tok lang tid før hun kom seg, og det ble igangsatt videre utredninger.

– Da ble det påvist tarmkreft, med behov for både cellegift, kirurgi og stråling. Livet i Bergen ble snudd på hodet.

– Dere hadde små barn på den tiden?

– Ja. Det var komplisert å forklare til så små mennesker at mamma hadde en klump i magen som måtte opereres bort.

Han tar en pause.

– De lurte på om det var en ny baby det var snakk om, liksom.

Selv var han sykehuslege, godt i gang med spesialiseringen i nettopp kreftsykdommer.

– Hele situasjonen, det var bare veldig ... rart.

Han drar litt på det, usikker på om det å være lege og pårørende samtidig egentlig var så bra.

– Av og til er kunnskap bra, av og til er det dårlig. I ettertid er jeg litt usikker på hva det var da.

Han utdyper:

– Jeg forsto jo nesten umiddelbart hva som måtte til, hva behandlingen kom til å bestå av og hva som kunne gå galt, sier han og lener seg tilbake i den antikke kafésøfaen mens han klør litt på ullgenserens albuelapper.

– For min del ble det mye praktisk ordning: Fiks vaktplanen, få vaktfritak, hent i barnehagen. Det har jeg hørt fra andre pårørende også – det er kanskje en forsvarsmekanisme. Mange av de som ender opp i legeyrket, er dessuten pragmatiske i møte med kriser, meg selv inkludert. Man øver jo på massevis av scenarier hele veien, og jeg brukte kanskje noen av de evnene i forløpet, sier han og trekker pusten.

– Så lærer man jo i psykiatrien at grubling ikke er bra.

– Endret det deg?

– Jeg burde kanskje sagt ja, men jeg tror ikke det. Jeg hadde allerede en del erfaring fra kreftfaget og hadde sett mange skjebner – unge familiefolk som gikk bort. Sånn sett var jeg kanskje litt herdet. Den største endringen kom i form av våre livsvalg. Den livstruende blødningen ga oss endelig en dytt til å flytte nordover igjen, der vi hadde stortrivdes under turnustjenesten. Hun tok sluttpakke i journalistjobben, og jeg slutta på kreftavdelingen. Kreftdiagnosen kom på toppen av alt dette, men stoppet oss heldigvis ikke. «La oss bare gjøre det!» sier han, og slår ut med hendene.

Han fortsetter:

– Til sammen ble det et vendepunkt – og heldigvis gikk det bra, smiler han.

«Av og til er kunnskap bra, av og til er det dårlig. I ettertid er jeg litt usikker på hva det var da»

Kona Heidi blogget åpent om kreftsykdommen underveis, og hun hadde på et tidspunkt det mest leste blogginnlegget i landet. I løpet av bearbeidingsprosessen ble tekstene hennes til boka *Heia Heidi*.

Bleidvin tok selv opp skrivekunsten fra sin tid som redaktør i studentavisa og skrev kvasse kronikker i Bergens Tidende om både helsevesenet og samfunnet generelt. For sine ytringer fikk han journalist Sjur Holsens minnepris i 2021 for «kunnskapsrike og tydelige innlegg om helse, teknologi og offentlig forvaltning».

– Han våger å ta standpunkt, men gir òg uttrykk for tvil i etiske dilemmaer. Og skriver gnistrende godt, sa juryen den gang.

– Etter år med Trump, vaksineskepsis midt i en pandemi og økende politisk populisme er en engasjert debatt noe av det viktigste vi driver med som samfunn, svarte Bleidvin.

Dobbel odelsgutt

Ingebjørn Bleidvin hadde vært et varp på 1800-tallet, bruker kona hans å si.

FÅR TING GJORT: Ingebjørn Bleidvin lærte gjennom gårdsoppveksten at man må ville det, gidde det og kunne det om man skal få ting gjort. Foto: Kristine Lindebø

Som dobbel odelsgutt i nasjonalromantiske Sørfjorden i Hardanger, delt mellom morens og farens gård, var det få som så for seg at den stille vestlendingen en dag skulle bli lege.

– Jeg var nok ganske vanlig. I hvert fall ikke påfallende, sier han tørt.

Som barn var han mest med sin mor.

– Hun var eneforsørger og sto på. Tok høyere utdanning på landbrukshøyskolen, drev gård og var rådgiver. En mester i å bare fikse ting. Ramlet et tre over veien, var det bare å finne fram motorsaga. Jeg har nok arvet mye av den innstillingen fra henne, smiler han.

Som 15-åring flyttet han for seg selv for å gå på en kombinert elektro- og allmennlinje, og fire år senere hadde han både fagbrev og studiekompetanse.

Etter det brant han skattepenger, etter eget utsagn.

– Noen mellomfag her og der, redaktør i studentavisa, backpacking og annet gøy, forteller han.

«Et ønske om en trygg og variert jobb, god lønn og å jobbe med mennesker. Det er ikke mange yrker som kan matche det»

Tidlig teknologifantast

På den sosiale plattformen X omtaler Bleidvin seg selv som «nesten filosof, nesten velformulert, nesten lege. Interessert i alt på NRK Nyheter, unntatt sporten og kulturnytt».

– Mamma pleier å si at jeg alltid fikk lyst til å hjelpe eller gjøre noe hvis jeg leste om store ulykker. Kanskje lå det noe idealistisk der. Samtidig var det jo helt enkle tanker: Et ønske om en trygg og variert jobb, god lønn og å jobbe med mennesker. Det er ikke mange yrker som kan matche det, sier han.

– Det var ingen barndomsdrøm?

– Nei, og heller ikke en voksendrøm. Samtidig vil jeg ikke si at «det bare ble sånn». Det var på tide å bli voksen som 25-åring, og et veldig overveid valg.

– Hvilken type student var du?

– Igjen, egentlig ganske *vanlig*. Og en type med flaks.

– Flaks?

– Ja, jeg vil jo si at jeg har vært veldig heldig på min vei så langt i livet. Hadde flaks med kompisene på videregående, og *veldig flaks* med kollokviiegjengen på studiet som dro meg gjennom. Vi møtes fortsatt årlig.

«All evidens jeg har sett, all erfaring og alt jeg ser i verden, tilsier jo at et felles single payer offentlig helsevesen er det beste man kan ha»

– De kalte deg Wikibjørn og sier at du kvelte alle diskusjoner med dine oppslag i nettleksikon?

– Haha! Jeg var tidlig ute med bærbar PC og tilgang på Wikipedia, ja. Det ga jo bare mening. Skal jeg bære rundt på fem kilo bøker med tusenvis av sider, eller bære rundt på denne snertne saken med tilgang på alt? spør han retorisk, før han generaliserer:

– Egentlig har jeg ingen kjepphester, men oppfatter meg selv som praktisk og pragmatisk. Hva ønsker vi å få til, hva funker?

Han drar plutselig linjer til politikken.

– Ta helsevesenet: Det er ikke sånn at jeg på død og liv tenker at vi må ha et sosialistisk paradiset der staten skal drifte alle tjenester. Men all evidens jeg har sett, all erfaring og alt jeg ser i verden, tilsier jo at et felles *single payer* offentlig helsevesen er det beste man kan ha. Desidert billigst og desidert best kvalitet, sier han og trekker pusten kort: – Det gir jo bare mening!

Elsker samfunnsmedisin

Han understreker at han er så sosialdemokrat som man får det, selv om han har stemt både Høyre og Arbeiderpartiet, før han drar oss innom det kommunebrune rådhuset og det svært så spartanske kontoret han disponerer.

Den eneste boka i bokhylla heter *Slik fungerer organisasjoner*. På veggen henger en kalender som ikke har blitt snudd siden mai 2025.

– Jeg deler kontoret med min tidligere veileder, så jeg er litt opptatt av å ikke ta helt over, unnskylder han seg.

Intervjuet avbrytes av et lunsjmøte med kommuneledelsen om økonomi, før vi rusler videre i rolig tempo til huset hvor han bor med kona og de to tenåringsdøtrene – og jobber en del på hjemmekontor.

FORTSATT KLINIKER: Selv om Ingebjørn Bleidvin nå både er kommuneoverlege og helseteknologigründer, holder han kliniske ferdigheter ved like et par dager i måneden på legekantoret. Foto: Kristine Lindebø

Han framstår som en mann som alltid har mye å gjøre, men likevel aldri er stresset, liksom bare streifer gjennom dagen og holder seg oppdatert gjennom de mange menneskemøtene.

– Det kan stemme, nikker han.

Egentlig hater han visst byråkrati og politiske prosesser, men må likevel svelge sin utålmodighet og jobbe tett med kommunal ledelse.

- Jeg er opptatt av å få ting gjort.
- Så hvordan får man ting gjort?
- Nei ... Du må ville det. Og gidde det.

En pause.

- ... Og kunne det.

Han myser ut i luften og teller på fingrene.

- Ville det, gidde det, kunne det. Er ikke det et Ibsen-sitat?

Nesten.

I Peer Gynt lar Ibsen hovedpersonen si: «Ja, tenke det; ønske det; ville det med; – men gjøre det!» Bleidvin stopper ikke ved tanken – han gjør og gjennomfører.

Startet gründereventyr i pandemien

Bleidvins gjennomføringsevne slo ut i full blomst da koronapandemien rammet Norge i mars 2020, landet stengte ned og *nærkontakter*, *karantene* og *smittesporing* ble en del av folks vokabular.

Den da ferske kommuneoverlegen fant ingen effektive verktøy for smittesporing og kontaktet noen gamle kamerater i IT-bransjen for å lage programvaren som ennå ikke eksisterte.

- Det var helt håpløst å få noe til i programmer som Word eller Excel, sier han.

Bleidvin satte seg ned foran IT-kameratene, tegnet idéen og mange piler på et A4-ark, og deretter satte de i gang med programmeringen. Resultatet ble smittesporingssystemet ReMin.

- Det var en veldig erfaren og kompetent gjeng som bygget systemet. Etter bare noen uker var vi i full drift, og før utgangen av sommeren hadde vi tusenvis av brukere. Det er jo en nesten en parodisk gründerfortelling.

Kommuneoverlegen måtte selv ekspedere den stadig voksende trafikken på kundeservicetelefonen.

- I starten var det mest av alt gøy. Men jeg måtte være kundeservice nesten døgnet rundt de første månedene, og telefonen ringte ustoppelig. Jeg skjønner ikke hvordan det gikk, men vi fikk det til, smiler han og rister på hodet.

Etter fem måneder hadde selskapet over 200 kommuner på kundelista, og Bleidvin ble kalt Kommune-Norges Petter Smart av daværende statsminister Erna Solberg.

ReMin ble et samfunnskritisk system med døgnkontinuerlig drift, og det ble ganske tidlig kjøpt opp av IT-konsernet Kernel, som også eier DIPS.

- Vi er ikke så opptatt av hverken penger eller feiringer. Vi så egentlig bare videre på planen og bekymret oss for serverkapasiteten.

Selv blir han blyg hvis temaet penger kommer opp.

– Jeg bruker å si at jeg er godt stilt økonomisk, men har fortsatt huslån, hvis noen spør.

SPENNENDE FREMTIDSUTSIKTER: Med programvaren Aidn håper Bleidvin å kunne gjøre hverdagen enklere for alle parter i kommunehelsetjenesten. Foto: Kristine Lindebø

Vil revolusjonere kommunehelsetjenesten

Da koronapandemien ble erklært over, ble Bleidvin og medgründer Morten Moe Gjendemsjø utfordret av investorene: Hva kan den neste store IT-revolusjonen i helsesektoren være?

Kommuneoverlege Bleidvins øyne lyste opp.

– Jeg tenkte umiddelbart på IT-systemene vi må bruke i kommunehelsetjenesten. 20 år gammel, grå programvare med elendig funksjon, humrer han.

– Nå fikk vi endelig sjansen til å bygge et system med kompromissløs fokus på brukeren.

Det var bakteppet for Aidn, et journal- og saksbehandlingssystem for nesten alle parter i kommunehelsetjenesten – fra saksbehandler til hjemmetjeneste, fysioterapeut, pårørende og lege.

«Staten ville aldri gjort noe sånt. Innovasjon Norge ville jo for eksempel ikke gi støtte til ReMin i starten. Det er en interessant reise å ha vært med på som hardbarka sosialdemokrat»

I forarbeidet hadde partneren Gjendemsjø regnet på hvor mye de trengte fra sine pengesterke investorer for utviklingen, og han landet på om lag 600 millioner kroner.

– «Nei. Dere trenger en milliard», var svaret. Skal du endre en stor sektor må du ta i, smiler han.

I dag er systemet i drift i 14 kommuner, og Bleidvin håper å nå ut til enda flere i årene som kommer.

– Her snakker vi om en tjeneste med om lag 200 000 ansatte og 400 000 pasienter. Men ingen har brukt penger på disse systemene på 20 år. Kommunene har ikke villet betale for det, og leverandørene har ikke hatt penger til å utvikle det. Det vil vi endre, sier han.

Han medgir at gründerreisen har vært fascinerende å være med på.

– Staten ville aldri gjort noe sånt. Innovasjon Norge ville jo for eksempel ikke gi støtte til ReMin i starten. Det er en interessant reise å ha vært med på som hardbarka sosialdemokrat. Jeg tenker jo at stor rikdom er et samfunnsproblem – og misliker at rikinger stikker til utlandet med formuer som er bygget i Norge. Samtidig er det noen ting som bare kan gjøres gjennom en kombinasjon av masse penger og personlig innsats. Som dette, for eksempel.

Bleidvins engasjement og IT-visjoner for helsesektoren har brakt ham inn i Innovasjons- og samskapingsutvalget, som til sommeren 2026 skal levere en offentlig utredning om hvordan samskaping og innovasjon kan styrke framtidens helse- og velferdstjenester.

– Vi er bedt om å ikke konkludere på forhånd, men mandatet peker jo mot én ting: at vi må bli flinkere til å bruke ressursene vi allerede har, sier han.

– Du som er teknologigründer brukte over to år på å svare på Tidsskriftets intervjuforespørsel. Hvorfor?

– Det ble litt ufortjent mye oppmerksomhet med de prisene, og sånn, svarer han blygt og drar litt på det.

– Men vi fikk det jo til! avslutter han.

To uker senere tikker det inn en e-post.

Ingebjørn Bleidvin

Født 1980, Oslo

Cand.med., Universitetet i Bergen, 2011

Turnuslege, Stokmarknes sykehus, 2012

Turnuslege, Bø legekantor, 2013

Kreftavdelingen, Haukeland universitetssjukehus, 2013–15

Kommuneoverlege og fastlege i Hadsel 2015–d.d.

Medgrunnlegger, ReMin, 2020

Medgrunnlegger, Aidn, 2021

Sjur Holsens minnepris, 2021

Årets Nordlandsdokter, 2021

Bleidvin har følt på et behov for å utdype.

– ... Kanskje hadde det også ubevisst noe med samfunnsendringene å gjøre. Det store skiftet mellom den eldre og yngre befolkningen er her *nå*. Tjenester legges ned, bygder legges ned, byene sliter, og ordet *krig* er tilbake i livene våre. Dette er noe jeg, i likhet med mange andre, har visst lenge og kjent på, men kanskje det har blitt sterkere og tydeligere for min del det siste året. Gjennom både arbeid med offentlig utredning, Aidn og samfunnsmedisinfaget møter jeg det som skjer i kommunene veldig konkret og direkte i arbeidshverdagen. Det ligger et ansvar på oss som står i førstelinjen – ikke bare å gjøre jobben vår, men også å formidle: hva som skjer, hva vi ser og hva vi gjør. Og ikke minst å få fram at alt vi står i er fullt overkommelig, så lenge vi tar kloke valg, samarbeider og står på.

Publisert: 12. desember 2025. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.25.0682
Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 3. juli 2026.